

Sygn. akt VI GC 375/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **M. M. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 321,77 złotych (trzysta dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w zakresie żądania kwoty 151,94 złotych (sto pięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt cztery groszy);

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. M. (1) kwotę 94,40 złotych (dziewięćdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 375/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 grudnia 2014 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) domagał się zasądzenia od pozwanego M. M. (1) kwoty 1 329,97 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła umowa o świadczenie usługi telewizji kablowej i radia, usługi telefonii (w dwóch lokalizacjach) oraz usługi internet (w dwóch lokalizacjach), która to umowa rozwiązana została na skutek wypowiedzenia złożonego przez pozwanego M. M. (1) z dniem 31 października 2013 roku. Z tytułu świadczonych usług pozwany nie uiścił należności w kwocie 321,77 złotych. Nadto, pozwany nie zwrócił w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy przekazanego mu, a stanowiącego własność powoda, sprzętu w postaci dwóch

modemów kablowych, wobec czego powód obciążył go kwotą stanowiącą równowartość tego sprzętu, tj. kwotą 504,10 złotych za każdy sprzęt, zgodnie z obowiązującym cennikiem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 stycznia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 6171/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany M. M. (1) wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył wydane orzeczenie w całości w uzasadnieniu wskazując, iż z powodem łączyła go umowa zawarta w dniu 30 grudnia 2006 roku oraz w dniu 27 stycznia 2007 roku dla nowej lokalizacji, zaś wszystkie kolejne umowy były ich ciągłością, bez przerwy w świadczeniu usług. Jednocześnie pozwany wskazał, że powód nie wywiązywał się z poczynionych z nim ustaleń w zakresie uwzględniania na fakturach VAT przyznanych mu w toku negocjacji rabatów, wobec czego składał on liczne reklamacje oraz ostatecznie w związku z rozwiązaniem umowy – oświadczenie o potrąceniu kwoty będącej sumą należnych mu, a nieuwzględnionych rabatów z kwotą pozostałą do zapłaty z tytułu świadczonych przez powoda usług. Pozwany podniósł również, że w celu wyegzekwowania właściwych rozliczeń i przeniesienia numerów telefonów zatrzymał tymczasowo cztery sztuki modemów, a następnie zażądał od powoda ich komisyjnego odbioru wraz ze stosownym protokołem. Pozwany wskazał, że wartość należnych mu rabatów, które powinny pomniejszać należności z płaconych przez niego faktur VAT, wynosi łącznie 319,17 złotych.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 19 października 2015 roku” (k. 133 akt) w związku ze zwróceniem w dniu 19 czerwca 2015 roku przez pozwanego M. M. (1) modemów kablowych, których równowartości powód dochodził w niniejszym procesie, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew w tym zakresie domagając się ostatecznie kwoty 321,77 złotych oraz kwoty 151,94 złotych stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe liczone za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 19 czerwca 2015 roku, zaś oświadczeniem z dnia 30 stycznia 2017 roku (k. 286 akt) podniósł zarzut przedawnienia roszczenia z tytułu zwrotu równowartości rabatów podnoszonego przez pozwanego M. M. (1) do potrącenia z kwotą dochodzoną niniejszym postępowaniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2006 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółką jawną z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka numer (...), pakiet M., której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi telefonii wraz z usługą internetu (...) oraz telewizji kablowej i radia w lokalu numer (...) położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 24 miesięcy.

Stosownie do treści § 2 umowy, M. M. (1) oświadczył, że otrzymał i zapoznał się z treścią regulaminu świadczenia usług oraz regulaminem promocji, stanowiących integralną część umowy.

umowa – k. 44 akt

W dniu 27 stycznia 2007 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółką jawną z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka numer (...), pakiet M., której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi internetu w lokalu położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

Stosownie do treści § 2, umowy M. M. (1) oświadczył, że otrzymał i zapoznał się z treścią regulaminu świadczenia usług oraz regulaminem promocji, stanowiących integralną część umowy.

umowa – k. 45 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) wystawiał M. M. (1) faktury VAT z tytułu świadczenia usług telefonii, internetu i telewizji, z uwzględnieniem 10% rabatu do kwietnia 2007 roku.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2007 roku oraz z dnia 02 października 2007 roku, w odpowiedzi na reklamacje M. M. (1) dotyczące braku naliczania rabatu w wysokości 10% na fakturach VAT od maja 2007 roku, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wskazał, że umowa zawarta w dniu 30 grudnia 2006 roku na świadczenie trzech usług telekomunikacyjnych jest umową z abonamentem w cenie promocyjnej, zaś umowa zawarta w dniu 27 stycznia 2007 roku jest odrębną umową na świadczenie usług internetowych w innym lokalu. W związku zaś z tym, że promocje nie łączą się, rabat nie może być naliczony, zaś osoba, która podpisywała umowę jako pracownik spółki – (...) udzieliła na ten temat błędnej informacji.

Pismem z dnia 07 września 2007 roku M. M. (1) poinformował (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., że należny mu rabat będzie egzekwował na zakończenie terminu umowy.

pisma – k. 51-61 akt, zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 stycznia 2017 roku – k. 286-290 akt (zapis cyfrowy 00:08:46-00:38:40), zeznania członka zarządu powoda T. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 stycznia 2017 roku – k. 216-220 akt (zapis cyfrowy 00:15:35-01:41:50), zeznania świadka M. M. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 08 kwietnia 2016 roku – k. 163-166 akt (zapis cyfrowy 00:01:42-00:51:30), zeznania świadka G. K. – protokół skrócony rozprawy z dnia 08 grudnia 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:09-00:12:00)

W grudniu 2008 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) i M. M. (1) prowadzili negocjacje co do warunków nowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w lokalach znajdujących się w W. przy ulicy (...), przy ulicy (...), przy ulicy (...) i przy ulicy (...).

W dniu 19 grudnia 2008 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) przedstawił M. M. (1) ofertę umowy przewidującą m. in. abonament podstawowy za telefon w cenie 1 złotych (zamiast 24,40 złotych).

oferta – k. 62 akt

W dniu 26 stycznia 2009 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka, której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi telefonii w lokalu położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

W dniu 26 stycznia 2009 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka, której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi internetowej w lokalu położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

W dniu 26 stycznia 2009 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka, której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi internetowej w lokalu numer (...) położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

W dniu 26 stycznia 2009 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka, której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi telewizji kablowej i radia w lokalu numer (...) położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

W dniu 26 stycznia 2009 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) a M. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) została zawarta umowa abonencka, której przedmiotem było odpłatne świadczenie na rzecz abonenta usługi telefonicznej w lokalu numer (...) położonym w budynku przy ulicy (...) w W..

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy.

Zgodnie z treścią powyższych umów, pierwszego dnia po upływie 12 miesięcy od dnia zawarcia, umowy przekształcają się w umowę zawartą na czas nieokreślony, chyba, że abonent przed upływem wskazanego okresu złoży operatorowi pisemne oświadczenie o braku zgody na przedmiotowe przekształcenie.

Stosownie do treści § 2 powyższych umów M. M. (1) oświadczył, że otrzymał i zapoznał się z treścią regulaminu świadczenia usług oraz regulaminem promocji, stanowiących integralną część umowy.

umowa – k. 19, 19v, 20, 20v, 21 akt, protokół sprawności – k. 18v akt

W związku z nie uwzględnieniem na fakturze VAT rabatu wynikającego z oferty z dnia 19 grudnia 2008 roku M. M. (1) złożył reklamację.

W odpowiedzi na powyższe, poinformowano M. M. (1), iż abonament telefoniczny w kwocie 1 złotych miał dotyczyć nowych lokalizacji.

wydruk wiadomości e-mail – k. 68 akt

Rabat skutkujący obniżeniem abonamentu za usługi telefoniczne do kwoty 1 złotych naliczono M. M. (1) począwszy od faktury VAT wystawionej w listopadzie 2010 roku.

niesporne, a nadto: zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 stycznia 2017 roku – k. 286-290 akt (zapis cyfrowy 00:08:46-00:38:40), zeznania świadka M. M. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 08 kwietnia 2016 roku – k. 163-166 akt (zapis cyfrowy 00:01:42-00:51:30)

Zgodnie z treścią § 5 regulaminu świadczenia usług telefonii, obowiązującego od dnia 01 grudnia 2005 roku, abonent ma prawo używania sprzętu operatora jedynie w okresie obowiązywania umowy, a po jej rozwiązaniu zobowiązany jest bez zbędnej zwłoki, w terminie 3 dni od dnia jej rozwiązania do jego zwrotu na swój koszt i ryzyko.

Zmiana regulaminu oraz cennika wymagała powiadomienia abonenta z wyprzedzeniem jednego pełnego okresu rozliczeniowego (§ 12 ust. 3).

regulamin – k. 23 akt

Od dnia 22 czerwca 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) wprowadziła nowy regulamin świadczenia usług.

Zgodnie z § 5 ust. 2 regulaminu abonent ma prawo używania sprzętu operatora jedynie w lokalu i w celu korzystania z usługi, a ponadto w okresie obowiązywania umowy abonenckiej. Po rozwiązaniu umowy abonenckiej, względnie zmianie pakietu skutkującej wymianą sprzętu operatora, abonent zobowiązany jest bez zbędnej zwłoki, w terminie do 7 dni do jego zwrotu na swój koszt i ryzyko. W razie braku zwrotu sprzętu operatora w terminie abonent zostanie

obciążony obowiązkiem zapłaty kary umownej określonej w cenniku, która nie może przekroczyć jego wartości. Na żądanie abonenta i za opłatą jednorazową określoną w cenniku sprzęt operatora może zostać odebrany z lokalu przez jego przedstawiciela.

Zgodnie z § 14 ust. 3 – operator zobowiązany jest do powiadomienia abonenta na piśmie, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6, o każdej proponowanej zmianie umowy abonenckiej, regulaminu bądź cennika z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Okres ten może być krótszy, jeżeli konieczność wynika ze zmiany przepisów prawa lub decyzji UKE, a okres od ogłoszenia aktu prawnego do jego wejścia w życie lub okres wskazany w decyzji prezesa UKE jest krótszy niż miesiąc.

Na żądanie abonenta operator dostarcza treść każdej proponowanej zmianie umowy abonenckiej, regulaminu bądź cennika drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.

W przypadku gdy zmiana warunków umowy abonenckiej określonych w regulaminie wynika bezpośrednio ze zmiany przepisów prawa, powoduje obniżenie cen usługi, dodanie nowej usługi lub wynika z decyzji prezesa UKE operator podaje do publicznej wiadomości treść zmian poprzez zamieszczenie na stronie internetowej z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Okres ten może być krótszy, jeżeli konieczność wynika ze zmiany przepisów prawa lub decyzji UKE, a okres od ogłoszenia aktu prawnego do jego wejścia w życie lub okres wskazany w decyzji prezesa UKE jest krótszy niż miesiąc.

regulamin – k. 24-26 akt

Zgodnie z obowiązującym od dnia 01 lipca 2013 roku cennikiem opłat telefonicznych opłata za utratę lub uszkodzenie sprzętu operatora w postaci modemu kablowego wynosiła 504,10 złotych, zaś opłata za zwłokę w zwrocie modemu powyżej 7 dni – 61,50 złotych.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 02 września 2013 roku cennikiem opłat usług telewizyjnych, opłata za zwłokę w zwrocie dekodera powyżej 7 dni wynosiła 61,50 złotych, zaś opłata za zakup dekodera – 500 złotych.

cennik – k. 27, 28 akt

M. M. (1) nie wyrażał zgody na doręczanie mu zmian umowy abonenckiej, regulaminu bądź cennika drogą elektroniczną.

Zmiana regulaminu oraz cennika nie została doręczona M. M. (1) na piśmie.

zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 stycznia 2017 roku – k. 286-290 akt (zapis cyfrowy 00:08:46-00:38:40)

M. M. (1) wypowiedział łączące go z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) umowy ze skutkiem na dzień 31 października 2013 roku.

Na dzień 31 października 2013 roku saldo M. M. (1) wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) wynosiło 321,77 złotych.

zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 stycznia 2017 roku – k. 286-290 akt (zapis cyfrowy 00:08:46-00:38:40), zeznania członka zarządu powoda T. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 stycznia 2017 roku – k. 216-220 akt (zapis cyfrowy 00:15:35-01:41:50), historia konta klienta – k. 18 akt

Pismem z dnia 03 lutego 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) wezwał M. M. (1) do zapłaty kwoty 1 329,97 złotych.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem odbioru – k. 17-17v akt

M. M. (1) zwrócił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) modemy kablowe w dniu 19 czerwca 2015 roku.

Telewizja (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 03 sierpnia 2015 roku wystawiła w związku z powyższym notę uznaniową numer (...).

zeznania pozwanego M. M. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 stycznia 2017 roku – k. 286-290 akt (zapis cyfrowy 00:08:46-00:38:40), pismo – k. 144 akt, nota uznaniowa – k. 145 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w tej części, w której pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia w sprawie, gdyż nie wnosiły do niej żadnych nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na zeznaniach świadków M. M. (2) (poprzednie nazwisko E.), uznając je za wiarygodne, albowiem były one spójne i znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym, w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten zeznawała, że pracownicy powoda nie byli umocowani do udzielania klientom innych rabatów aniżeli przewidzianych w aktualnie obowiązującym regulaminie, że umowy były zawierane pisemnie i nie było praktyki uzupełniania tych umów w formie ustnej, a także w zakresie, w jakim świadek wskazała, że pozwany domagał się od powoda odbioru modemów po rozwiązaniu umowy.

Sąd oparł się także uznając je za wiarygodne i spójne na zeznaniach świadka G. K. w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, iż jako pracownik biura obsługi klienta nie był upoważniony do przyznania klientowi wyższej niżki lub rabatu niż wynikających z aktualnej promocji. Okoliczność ta znajduje bowiem potwierdzenie w zeznaniach zarówno świadka M. M. (2), jak i członka zarządu powoda T. N., a także w korespondencji prowadzonej przez strony, którą Sąd uznał za w pełni wiarygodną, jako, że powstała ona jeszcze przed procesem, a zatem nie na jego potrzeby.

Również za wiarygodne Sąd uznał twierdzenia członka zarządu powoda T. N. w zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zakresie dotyczącym niemożności udzielenia przez pracowników pozwanej spółki innych rabatów aniżeli określone w regulaminie, a także co do samego sposobu zawiadamiania abonentów o zmianie w regulaminie – listownie wraz z wysyłanymi fakturami VAT.

Odnosząc się do zeznań pozwanego M. M. (1) Sąd uznał je za wiarygodne w części, w jakiej znajdowały one potwierdzenie w materiale dowodowym, w tym w szczególności w zakresie, w jakim pozwany wskazywał na składanie reklamacji co do nieotrzymania faktur VAT, faktu nieotrzymania regulaminu na piśmie, jak bowiem wskazywał pozwany, powód zawsze w odniesieniu do regulaminu odwoływał się do regulaminu zamieszczonego na stronach internetowych, a także odnośnie niezwrócenia powodowi modemów kablowych wskazując, iż była to forma zastawu mająca skłonić powoda do rozliczenia się z pozwanym w związku z nieprzeniesionymi numerami. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że mimo ostatecznego przeniesienia numerów i mimo świadomości istnienia takiego obowiązku, pozwany nadal nie zwracał tych urządzeń domagając się ich odebrania przez powoda. Sąd uwzględnił także zeznania pozwanego, w zakresie, w jakim wskazywał on na okoliczności związane ze składanymi przez niego reklamacjami dotyczącymi nie uwzględniania na fakturach VAT mających przysługiwać mu rabatów. Za niewiarygodne zaś Sąd uznał jego twierdzenia odnośnie zawierania z powodem umów przez niego częściowo jako przedsiębiorca, a częściowo jako konsument, jak bowiem wyraźnie wynika z treści przedłożonych umów w każdym przypadku pozwany zawierał umowy

jako M. M. (1) z oznaczeniem prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą P. P.H.U. (...), a także odnośnie ugody, jakiej w jego imieniu miał z powodem zawrzeć powiatowy rzecznik konsumentów – okoliczność ta nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym, w szczególności w postaci dokumentu zawierającego treść ugody, a nadto zważyć należy, iż nie jest możliwe, ażeby rzecznik konsumentów występował w imieniu przedsiębiorcy M. M. (1). Takiego statusu pozwanego nie zmieniają zaś jego twierdzenia, że z części usług świadczonych przez powoda korzystał w domu prywatnym, a zawarł na nie umowę jako przedsiębiorca, gdyż taka oferta była korzystniejsza.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 19 października 2015 roku” (k. 133 akt) w związku ze zwróceniem w dniu 19 czerwca 2015 roku przez pozwanego M. M. (1) modemów kablowych, których równowartości powód dochodził w niniejszym procesie, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew w tym zakresie domagając się ostatecznie kwoty 321,77 złotych oraz kwoty 151,94 złotych stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe liczone za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 19 czerwca 2015 roku.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) cofnął pozew w zakresie wynikającym z oświadczenia z datą w nagłówku „dnia 19 października 2015 roku” wprowadzając bez zrzeczenia się roszczenia, niemniej jednak uczynił to przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanego M. M. (1) na dokonanie tej czynności nie była wymagana.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Uznając zatem, iż czynność powoda jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu (punkt III wyroku).

Uwzględniając powyższe, w niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: Telewizja (...), (...) spółka jawna z siedzibą w W.) domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego M. M. (1) kwoty 321,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 151,94 złotych stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od kwoty 1 008,20 złotych za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 19 czerwca 2015 roku, swoje roszczenie wywodząc z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Roszczenie powoda zatem swoją normatywną podstawę znajdowało w treści art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zmianami).

W związku z podniesionym przez pozwanego M. M. (1) zarzutem potrącenia kwoty będącej sumą należnych mu a nieuwzględnionych przez powoda rabatów odpowiadających kwocie 319,17 złotych z kwotą pozostałą mu do zapłaty z tytułu świadczonych przez powoda usług (a dochodzoną w niniejszym postępowaniu) oraz oświadczeniem powoda z dnia 30 stycznia 2017 roku, w którym podniósł on zarzut przedawnienia wierzytelności pozwanego, Sąd zarzut ten – jako najdalej idący, rozpoznał w pierwszej kolejności uznając go za zasadny.

Stosownie do treści art. 505⁴ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają

się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Jak wynika natomiast z treści przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie.

Stosownie do treści art. 118 k.c. – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Stosownie zaś do treści art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Wymagalność roszczenia utożsamiana jest więc z chwilą, z upływem której wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 07 maja 2009 roku (sygn. akt III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12) – termin przedawnienia roszczeń z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych określa art. 118 k.c., a zatem wynosi on 3 lata.

W niniejszej sprawie do potrącenia z wierzytelnością powoda pozwany M. M. (1) przedstawił wierzytelność obejmującą należne mu rabaty, które nie były uwzględniane na fakturach VAT wystawianych mu w okresie od maja 2007 roku do października 2010 roku (początkowo w procentowej, a następnie w kwotowej wysokości, na fakturze VAT z dnia 02 listopada 2010 roku rabat został już uwzględniony i prawidłowo naliczony), wobec czego uwzględniając terminy płatności faktur VAT i trzyletni termin przedawnienia, a także czas, kiedy dokonanie potrącenia było możliwe, roszczenie o zwrot tych należności nie przedawniło się jedynie odnośnie żądania zwrotu kwoty rabatu za miesiąc wrzesień 2010 roku i miesiąc październik 2010 roku. W pozostałym zakresie należność uznać należało za przedawnioną. Okoliczności przedawnienia nie zmienia zaś bynajmniej wielokrotne oświadczenie pozwanego, że należnego mu zwrotu rabatów będzie dochodził po rozwiązaniu umowy, gdyż bieg terminu przedawnienia przerwać może jedynie, zgodnie z treścią art. 123 k.c., czynność powzięta przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje albo wszczęcie mediacji, przy czym żadna z tych okoliczności w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

Zgodnie z treścią art. 502 k.c. wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty należności za świadczone pozwanemu M. M. (1) usługi telekomunikacyjne za okres września i października 2013 roku w łącznej kwocie 321,77 złotych, wobec czego potrącenie ewentualnych należności przysługujących pozwanemu z tą należnością powoda stało się możliwe z dniem, kiedy wierzytelności powoda stały się wymagalne, tj. z dniem upływu terminu zapłaty należności za usługi telekomunikacyjne we wrześniu i październiku 2013 roku. Bezsprzecznie zaś pozwany w tej dacie nie złożył powodowi żadnego oświadczenia o potrąceniu ani nie wezwał go do zapłaty należności stanowiącej zwrot należnych mu rabatów.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 września 2004 roku (sygn. akt I CK 141/04) rozstrzygające znaczenie w rozumieniu przepisu art. 502 k.c. ma okoliczność, czy wierzytelność nie uległa jeszcze przedawnieniu w chwili wystąpienia możliwości potrącenia. Możliwość ta (czyli stan potrącalności) następuje wówczas, gdy występują kumulatywnie wszystkie przesłanki, jakie wymienia art. 498 § 1 k.c. Wierzyciel (tu: pozwany M. M. (1)) bowiem będąc przekonany o posiadaniu wzajemnej wierzytelności do dłużnika (tu: powoda) nie wytacza powództwa o zwrot równowartości rabatów oczekując, że jego wierzytelność zostanie skompensowana na zakończenie umowy. Tak się jednakże w niniejszej sprawie nie stało, gdyż w momencie, gdy wierzytelność powoda wobec pozwanego stała się wymagalna i zaistniała w ogóle możliwość potrącenia wierzytelności pozwanego (ów stan potrącalności właśnie), jak już wskazano powyżej, wierzytelność pozwanego M. M. (1) w znacznej części uległa już przedawnieniu, a odnośnie części nieprzedawnionej – nie zostało złożone w tym czasie ani oświadczenie o potrąceniu, ani wezwanie do zwrotu nadpłaty, które spowodowałyby powstanie stanu wymagalności wierzytelności pozwanego.

Skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia powoduje, że nie ma potrzeby ustalania, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające uwzględnienie roszczenia, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne, przy czym dotyczy to należności z tytułu rabatów za okres do sierpnia 2010 roku. Uznając jednakże, że wierzytelność pozwanego w zakresie rabatu za wrzesień i październik 2010 roku nie były przedawnione w chwili, gdy dokonanie potrącenia stało się możliwe (aczkolwiek nie podlegały uwzględnieniu przez Sąd jako niewymagalne), wskazać należy, że aby można było uznać, iż potrącenie było skuteczne, pozwany musiałby wykazać, że oświadczenie o potrąceniu dotyczyło wierzytelności, które jemu rzeczywiście przysługiwały. Jak bowiem powszechnie się przyjmuje w orzecznictwie oświadczenie o potrąceniu nie może bowiem stanowić samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dowodów.

W ocenie Sądu w przypadku rabatu, jaki miał przysługiwać pozwanemu na podstawie umowy z 2009 roku, to w ocenie Sądu zachowanie powoda, który w odpowiedzi na reklamacje pozwanego począwszy od faktury VAT z dnia 02 listopada 2010 roku zaczął uwzględniać ten rabat, uznać należałoby ocenić jako uwzględnienie reklamacji i przyznanie pozwanemu prawa do takiej zniżki, co w swoich zeznaniach potwierdził również prezes zarządu powoda T. N. (k. 219 akt).

Na marginesie wskazać należy, że bez znaczenia pozostaje sporządzone przez pozwanego M. M. (1) w arkuszu kalkulacyjnym zestawienie kwot uiszczanych przez niego (w pełnej wysokości wynikającej z wystawianych przez powoda faktur VAT, co jest okolicznością niesporną) oraz kwot rabatów, jakie powinien otrzymać od powoda, nie stanowi to bowiem dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego, a może być uznane jedynie za zestawienie sporządzone na potrzeby uzasadnienia stanowiska pozwanego.

Na marginesie tylko wskazać należy odnośnie ustaleń stron co do rabatu w wysokości 10%, jaki miałby przysługiwać pozwanemu w okresie od maja 2007 roku do zawarcia nowej umowy w styczniu 2009 roku, to jak wynikało ze zgromadzonych w sprawie dowodów, w odpowiedzi na reklamacje pozwanego M. M. (1) dotyczące braku naliczania tego rabatu, pozwany wskazał, że umowa zawarta w dniu 30 grudnia 2006 roku na świadczenie trzech usług telekomunikacyjnych jest umową z abonamentem w cenie promocyjnej, zaś umowa zawarta w dniu 27 stycznia 2007 roku jest odrębną umową na świadczenie usług internetowych w innym lokalu. W związku zaś z tym, że promocje nie łączą się, rabat nie może być naliczony, zaś osoba, która podpisywała umowę jako pracownik spółki – G. K. udzielił na ten temat błędnej informacji, co oznacza, że pozwany nie potwierdził w tym zakresie umowy zawartej przez jego pracownika w jego imieniu z przekroczeniem umocowania. Zważyć przy tym należy, że przesłuchiwany w charakterze świadka G. K. nie pamiętał ustaleń, jakie w tym zakresie miał czynić z pozwanym, jednakże wyraźnie wskazał, że jako pracownik biura obsługi klienta nie był upoważniony do przyznania klientowi wyższej zniżki lub rabatu niż wynikających z aktualnej promocji. Powód zaś nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałoby, że w tamtym czasie zgodnie z regulaminem w posiadanej przez niego konfiguracji usług przysługiwałby mu rabat w 10% wysokości. Prawa do takiego rabatu nie można zaś upatrywać w początkowo błędnym jego naliczaniu, tym bardziej, że sam pozwany wskazał, że zgodnie z regulaminem rabat przysługiwał w sytuacji posiadania dwóch modemów w jednej siedzibie, tymczasem pozwany posiadał dwa modemy, ale w różnych lokalizacjach.

Poza sporem pozostawało, że pozwany M. M. (1) należności w kwocie 321,77 złotych z tytułu opłat za usługi telekomunikacyjne świadczone przez powoda nie uiszczył. Wobec więc bezskuteczności zarzutu potrącenia (częściowo z powodu przedawnienia, częściowo z powodu niewymagalności), bez wątpienia był on zobowiązany do zapłaty tej kwoty, tym bardziej, że nie wykazał, ażeby w tych miesiącach (wrześniu i październiku 2013 roku) powód nie świadczył albo świadczył nienależycie usługi radia, telewizji, telefonii czy internetu.

Odnosząc się natomiast do żądania powoda kwoty 151,94 złotych stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe liczone za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 19 czerwca 2015 roku, żądanie w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, że w ocenie Sądu, powód, wbrew rozkładowi ciężaru dowodu, nie wykazał, że zawiadomił pozwanego M. M. (1) o zmianie regulaminu oraz cennika, która nastąpiła w czerwcu i lipcu 2013

roku, jak tego wymagał § 12 ust. 3 regulaminu obowiązującego od dnia 01 grudnia 2005 roku i wiążącego dotychczas strony, a także obowiązujący już art. 60a ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zmianami). przewidujący konieczność zawiadomienia o przedmiotowej zmianie na piśmie każdego abonenta – zarówno będącego konsumentem, jak i przedsiębiorcą. Zawarta bowiem w treści art. 2 tej ustawy definicja abonenta wskazuje, że jest nim podmiot, który jest stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, nie różnicując obowiązków dostawcy usług telekomunikacyjnych od kategorii podmiotów będących ich odbiorcami. Każdemu abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej lub elektronicznej, propozycję zmiany umowy (regulaminu, cennika) doręcza się na piśmie z uwzględnieniem danych przekazanych przy zawieraniu umowy. W przypadku każdej zmiany dostawca ma również, niezależnie od powyższego, treść proponowanej zmiany w regulaminie podać także do wiadomości publicznej. Powyższe obowiązki określone w treści art. 59 orz art. 60a ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zmianami) stanowią w ocenie Sądu *lex specialis* w stosunku do treści art. 384 § 2 k.c., zgodnie z którym w przypadku przedsiębiorców (a w takim charakterze pozwany zawierał przedmiotowe umowy) w razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. W ocenie Sądu przyjąć więc należy, że w przypadku usług telekomunikacyjnych, z uwagi na treść ustawy Prawo telekomunikacyjne, nawet w obrocie profesjonalnym konieczne jest doręczenie drugiej stronie wzorca i to w całości. Jest to reguła obowiązująca w obrocie powszechnym, niezależnie od tego, kim są strony danej umowy (tak również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 07 grudnia 2009 roku, sygn. akt I ACz 968/09).

A zatem w świetle obowiązków wynikających z treści art. 60a ustawy Prawo telekomunikacyjne, za niewystarczające uznać należy w tym zakresie, zgodnie z twierdzeniami członka zarządu powoda T. N., że doręczanie zmian w regulaminie, czy cenniku zawsze odbywało się przy okazji doręczania abonentowi faktury VAT i wnioskowanie, że opłacenie faktury VAT oznaczało otrzymanie nie tylko samej faktury, ale również i nowego regulaminu, czy cennika. Powyższe nie może stanowić dowodu na okoliczność doręczenia na piśmie informacji o zmianach, wziąć bowiem należy pod uwagę przecież i taką możliwość, że wskutek omyłki, w kopercie zawierającej fakturę VAT nie umieszczono zmienionej umowy, cennika, czy regulaminu albo pouczenia o możliwości wypowiedzenia umowy w związku z tymi zmianami. W sytuacji zaś zaprzeczenia okoliczności otrzymania zmiany umowy, regulaminu czy cennika, ciężar wykazania tej okoliczności, a więc wypełnienia obowiązku wynikającego z ustawy (zagrożonego sankcją uznania zamian za nieważne w stosunkach między danymi stronami), spoczywa w ocenie Sądu na powodzie wraz z konsekwencjami w postaci możliwości uznania przez Sąd tej okoliczności za nieudowodnioną.

Wobec powyższego uznać należało, że powód nie wykazał, że zawiadomił na piśmie pozwanego M. M. (1) o zmianie regulaminu i cennika, które weszły w życie w 2013 roku, a wprowadzały istotną zmianę do łączącego strony stosunku prawnego, a mianowicie karę umowną za niezwrócenie sprzętu, wobec czego przewidziane tam obowiązki i opłaty za ich niewykonanie nie mają w stosunkach między stronami niniejszego postępowania zastosowania. A zatem stosunek prawny między stronami do momentu jego rozwiązania (w dniu 31 października 2013 roku) opierał się na regulaminie obowiązującym od dnia 01 grudnia 2005 roku, otrzymanie tego regulaminu jest bowiem niesporne, potwierdził tę okoliczność pozwany M. M. (1) przy zawieraniu poszczególnych umów i w swoich zeznaniach. Zgodnie zaś z treścią § 5 tego regulaminu, abonent miał prawo używania sprzętu operatora jedynie w okresie obowiązywania umowy, a po jej rozwiązaniu zobowiązany był bez zbędnej zwłoki, w terminie 3 dni od dnia jej rozwiązania do jego zwrotu na swój koszt i ryzyko. Regulamin ten jakkolwiek bez wątplenia przewidywał konieczność zwrotu modemów, nie przewidywał jednakże żadnej kary umownej na wypadek niezwrócenia sprzętu w terminie, a zatem niezasadne było żądanie powoda dotyczące zwrotu równowartości tych modemów, wskazując, że wobec tego również niezasadne byłoby domaganie się odsetek od tej należności.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zmianami) w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 321,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zaś zakresie na podstawie art.

56 i art. 60a ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zmianami) w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario – powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie IV wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 24,20%, a pozwany w 75,80%. W ocenie Sądu, mimo cofnięcia powództwa w zakresie żądania kary umownej w kwocie 1 008,20 złotych w związku ze zwrotem modemów przez pozwanego w toku procesu, w niniejszej sprawie za stronę przegrywającą postępowanie w tym zakresie uznać bowiem należało powoda, jako że Sąd ustalił, że należność ta w ogóle mu nie przysługiwała. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 227 złotych (opłata sądowa od pozwu – 30 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 180 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 197 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 180 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 54,93 złotych (24,20% z kwoty 227 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 149,33 złotych (75,80% z kwoty 197 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 94,40 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie IV wyroku.

Jednocześnie uwzględniając rodzaj i stopień zawłości niniejszej sprawy, jak i wymagany wkład pełnomocnika pozwanego, Sąd uznał, iż jego żądanie zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej nie zasługuje na uwzględnienie. Odnosząc się natomiast do żądania pozwanego w zakresie kosztów odzyskiwania należności, to wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 15 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) – do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, a zatem ustawę z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 139, poz. 1323), która nie przewidywała przedmiotowej rekompensaty, a zatem żądanie w tym zakresie już choćby z tego względu nie było zasadne.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 18 kwietnia 2017 roku